

Com gairebé cada dia

Per Xavier Barbeta

Ahir, en ficar-me al llit, capficat per les imatges de Gaza i de la Dana de Llevant, em va costar un xic de dormir, com gairebé cada dia. No sé ben bé quan vaig perdre la consciència ni quan vaig quedar-me no sé com, no sé on, en la foscor més desdibuixada, indefinida i llunyana.

En despertar-me a les set, com per art d'encanteri, els genolls també ho han fet i tampoc no han perdonat, com gairebé cada dia. Pel mirall del bany he contemplat un cel tintat de roig, esfilagarsat i encès a causa de la ben volguda i estimada aurora, predecessora diària, poc reconeguda, de la sortida del sol.

En aquestes èpoques, les sortides de sol poden ser espectaculars.

Juliol del 2020, en ple confinament, en un lloc alt poc determinat.

Assegut damunt un roc en la nit fosca i freda en un privilegiat paratge sobre la pedra seca, sobre la pedra dura. La foscor és intensa i es manté impenetrable on amb la mirada cerco l'albada. Ni un sol bri de llum no es percep enlloc, cap lleu resplendor en-cara, cap penombra a la meva cara. Encara.

Piiiiiiiiiu!

De sobte, un ocell piula finament i de manera clara. Piula un cop més, un altre com una nota ferma que anuncia alguna cosa bona. Altres ocells, com en un “*concertino in crescendo*”, donen ressò i vida al recent senyal que m’arriba a la oïda.

En l’horitzó fosc, tímidament, un fil de lluïssor es perfila. Que ens voldrà anunciar? El fil, molt a poc a poc, es va eixamplant per la suau corba. Lisca com un raig d’oli color mel i s’expandeix per cada banda, per cada costat sense que doni a pensar on es parará.

De sobte, com en un lleu sospir, apareix un petit arc, com una llentia plana, com una bombolla plena, grossa i grassa, color de sang. I com dins una fina cobertura que explota o com una glopada, la gran bola, l’enorme rovell ix i sencer se’ns mostra sobirà. La claror agafa més cos i més vida entre el lila, el color rosat i el groc lluminós. Amb la llum, el blau de l’aigua, el verd dels prats i dels arbres, els grocs, les púrpures i els vermells de les fruites.

Les fulles altes del jardí han adquirit un verd violent, extraordinari, al costat mateix de dos ciclàmens que contrastaven amb els verds i els vermells encesos de l’horitzó reflectit.

Passada una estona, el mirall ha dit prou i s’ha quedat entre fred i gelat. Com gairebé cada dia. La cuina s’ha omplert de l’olor del cafè acabat de fer. He hagut de moldre’l i potser per aquesta raó la meva ment hi ha prestat més atenció. Aquesta olor no era només d’avui, era l’olor de cada dia a la mateixa hora a la mateixa cuina.

Mentre pensava què esmorzaria, he engegat la ràdio Cat. Música. Ha sonat Casta Diva de Norma de Vincenzo Bellini, interpretada per Montserrat Caballé. Se m'ha esborronat la pell i fins i tot, l'ànima i he pensat que no hi havia cap manera millor ni més lluïda de saludar el dia. *Chapeau* pels de la ràdio.

Recuperar la consciència cada matí en despertar-se.
Recuperar la vista i els altres sentits cada dia. Gaudir dels records, dels colors, de les olors i de tot plegat com si fos el primer dia, tot i el gemec insistent dels genolls, és una cosa que cal valorar, considerar i agrair a la vida. I es produeix gairebé cada dia.